

Dag 312 – maandag 4 november

Vannacht om kwart voor twee was het dan eindelijk zover: Lagun is 1 jaar geworden!! Hoewel... 'eindelijk'... waar is die tijd naartoe? Het lijkt wel gisteren toen Sabine de fokster nog schreef 'wauw, Lagun zit nu even lang bij jou als dat hij bij mij heeft gezeten'. Acht weekjes dus. Ik kan het niet geloven. Dat kleine dreumesje dat ooit nog op mijn hand paste, staat hier nu voor mij met die prachtige gouden ogen, die curieuze vacht die bekt als ie nat wordt, die slanke lijn, die knappe snoet, met intussen zijn eigen streken en doldwaze karaktertje ... en niet alleen hijzelf is zoveel gegroeid maar ook die band tussen hem en mij. Oh... de tranen wellen op in mijn ogen. Welke handicap kan ik verzinnen opdat ie voor altijd bij mij zou blijven? Neen... foei Veerle. Verman jezelf toch eens.

Vandaag trekken we naar Brussel om er onze nieuwe collega-vertaalster Sarah te ontmoeten. Hopelijk heeft ze geen allergie aan hondjes...

Het tegendeel zal gelukkig blijken. Sarah heeft zelf honden. En ze kan ermee overweg! Joepie! Dat bespaart me heel wat werk en uitleg. Alleen zullen we nog eens Logistiek moeten laten komen om al die nieuwe kabels weg te moffelen natuurlijk... Lagun is allesbehalve vergeten hoe je een hele verdieping zonder stroom zet blijkbaar.

Om terug naar huis te treinen krijgen we vandaag een oude trein. Zo een waarbij je nog aparte compartimenten voor zes personen en een heel smal gangetje hebt. We nemen een leeg compartimentje in en dat blijft ook leeg voor de rest van de rit. Wauw. Ik laat Lagun er vrij in rondlopen maar hij vertrouwt het precies niet. Hij neemt post in bij de glazen deur en wijkt er niet meer van. Gewoontebeest toch...

Thuis gekomen laat ik Lagun zonder leiband de auto uit. Ik sta met mijn handen vol en wil eerst nog de brievenbus legen. We doen het zo vaak zo. Dat is dan het voordeel van in een doodlopend straatje te wonen. Alleen... vandaag proeft de vrijheid precies toch wat lekkerder dan andere dagen. Lagun zet het op een crossen en spurt regelrecht de andere kant van de straat uit, van voortuin tot voortuin dartelt hij bijna uit mijn zicht. Aaaaaaaa, paniek!! Ik laat alles vallen (sorry rugzak met laptop...) en schart verwoed in mijn tas op zoek naar zijn rode piepballetje. Snel een paar keer nijpen... niks te zien... nog eens... en jawel hoor: daar komt iets aangestormd dat lijkt op een Tazmanian duiveltje! Laguns tong wappert een meter achter hem aan. Wat een dolle pret heeft het kleine monster toch. Grrrr. Flink hoor dat je gekomen bent. Vrouwje probeert haar halve hartaanval weg te moffelen en blij te wezen...

Dag 313 – dinsdag 5 november

Oef: thuis werken vandaag. Buiten is het vies weer. De viervoeters voelen er niks voor om naar buiten te gaan, en vrouwke nog veel minder. Nu ja... platjasjes zijn daar natuurlijk wel de uitzondering op.

Lagun ziet toe hoe zijn putten in de tuin zich vullen met regenwater en staat te popelen om zich daar te gaan in rollen. Ja ventje, van mij mag je eens maar dan blijf je buiten tot je opgedroogd bent hé, ok? Ok vrouwje! Zo gezegd zo gedaan. Ik laat Lagun de tuin in. Hemel op aarde voor dat kleine grut: slijk, modder, ploeteren... hij zit in zijn eigen Spa. Geen ene keer vraagt ie om terug binnen te mogen. Ik denk dat hij een marathon heeft gelopen op een uur tijd.

En dan... op een onbewaakt moment... krijg ik bezoek... en het bezoek heeft medelijden met dat woefke buiten... en laat dat bolletje slijk binnen! Argh... voor niks gestofzuigd! Dit wordt ferm schuren straks. Alles zit onder de modder. Inclusief de tweevoeters binnen want een dol flatje... tja, dat springt op hé. ;)

's Avonds is de wind wat gaan liggen en zijn de hemelsluizen terug dicht. Tijd voor een heerlijke najaarswandeling in het donker dus. We nemen de drie vriendjes mee op sleeptouw. De eerste 200 m zijn rampzalig naar goede gewoonte: veel te opgewonden, die armen moeten eraf gesleurd worden! Potjandorie toch!

Na een honderdtal keer halt te houden en te wachten tot de mormels terug aan de voet staan, beginnen ze het weliswaar te snappen. Een half uur ver in de wandeling kunnen we eindelijk allemaal beginnen te genieten. Tot... Lagun een hoopje klimop bespeurt dat over een omheining op ons wandelpad kruipt. Hoe vreemd?! Een bedreiging! Lagun gaat in sluipmodus, zet zijn haren recht (of probeert dat toch ;) ) en begint vervaarlijk (?) te grommen. Darko en Yana zijn niet onder de indruk. Ik gebaar me ook van de kromme haas maar Lagun is niet te kalmeren. We stappen op dat duistere monster af, snuffel, snuffel... oh, wacht! Dat ken ik! Ja, tuurlijk, leuk, dat hebben wij ook in onze tuin! Nog even met de voorpoot erop slaan om zeker te zijn... jaja, da's safe. We kunnen verder wandelen baasje...

Thuis gekomen gaan de woefies recht hun mand/bench in en de tweevoeters ook. Alleen... Lagun is het duidelijk niet gewoon en staat nog wat te opgefokt van al die interessante geurtjes van tijdens de wandeling. Ik lig nog geen vijf minuten neer of ik hoor al jammerende geluidjes opstijgen van beneden. Het klinkt wel alsof ie toch nog eens naar buiten moet. Better safe than sorry denk ik dan; ik ga even piepen beneden en laat mijn kleine ventje nog eens buiten. Maar neen hoor, meneertje hoeft helemaal geen plasje of hoopje meer te doen, meneertje wil spelen. Niks daarvan! Terug *in your bed* vriendje. Lagun denkt op zijn beurt 'niks daarvan' en ik moet bijna de achtervolging inzetten door de living. Neen Veerle, laat je niet verleiden tot dit spelletje. Ik stap kordaat op Lagun af, draai hem in de juiste richting en spreek hem kordaat toe. Hij snapt het en druipt af, terug zijn bench in. Oef.

De benedenverdieping blijft stil voor de rest van de nacht.

Dag 314 – woensdag 6 november

Lagun is rustig vanochtend in de trein. We zitten bij onze dorpsgenoot in tweede klasse en hij kan languit aan onze voeten liggen. Lagun hé – niet de dorpsgenoot...

De rust wordt echter brutaal verstoord wanneer Lagun plots recht springt en begint te blaffen naar een man die even verderop staat te wachten om uit te stappen. De hele wagon zat aan 't plafond van 't verschieten, vrouwke inclusief! Geen idee wat er aan de hand was. De man had geen bijzonder opvallende kenmerken. Buiten misschien dat hij groot was en Lagun aankeek door de deur. Vreemd. Wordt mijn kleine ventje dan misschien toch nog een schrikkepoot?

Deze ochtend heb ik mijn evaluatie bij de nieuwe baas. Hij heeft Lagun nog maar 1 keer gezien en dan nog maar van ver. Ik hoop dat hij een beetje op de hoogte is van het waarom en het hoe...

Klokslag negen uur treed ik zijn kantoor binnen met een heel gehoorzaam platjasje aan mijn zijde – uiteraard gewapend met een speculaasje in mijn hand – Laguns nieuwe jackpot. Een uitstekende indruk maken nu is immers essentieel.

De voorzitter stapt meteen op ons af, vraagt of hij hallo mag zeggen aan Lagun en bukt zich om even met het kleine enthousiaste grut te rollebollen. Ik ben onder de indruk. Die man kent honden blijkbaar.

Lagun blijft wat onrustig rond de voorzitter hangen en besnuffelt diens jas als een bezetene. Ja ja, onze voorzitter heeft ook een hond. En geen kleintje: een cão da Serra da Estrela. Ik haal toch een beetje opgelucht adem merk ik.

Het gesprek verloopt heel gemoedelijk, Lagun gaat snel aan mijn voeten liggen en even later zijn we al terug op onze post.

Onze kleine vriend wordt in de namiddag opgeschrikt uit zijn schoonheidsslaapje wanneer een team tuinmannen in “zijn” tuin verschijnen. Lagun grommelt even want daar is hij het duidelijk niet mee eens maar hij stopt meteen wanneer ik hem afleid en gaat terug op zijn nieuwe favoriete stekje liggen: aan Sarahs voeten...

Mijn Romeo heeft zijn hart verloren aan een nieuw en jonger model. Tsss, mannen. ;-)))

Dag 315 – donderdag 7 november

Terug naar Brussel vandaag want we hebben stafvergadering in de voormiddag en daar moet de hele dienst bij aanwezig zijn. Dus ook onze viervoeter. ☺

Het ziet ernaar uit dat Lagun een nieuw stekje heeft gevonden om zijn nr. 2 te doen. Net op de grens tussen het gras en de vloer voordat we het station van Landegem binnen komen. De vaste reizigers nemen die shortcut door het gras niet meer... Ik ruim nochtans altijd alles netjes op hoor.

Ook vandaag, in de gietende regen. Brrrrr.

We zitten in een overvolle trein en toch blijft de stoel recht tegenover Lagun en mij vrij. Zou het komen door de heerlijke natte-hond-geur? Mij niet gelaten natuurlijk. Lagun ligt flink onder mijn stoel, ik kan mijn benen strekken en de drie burenhouders hoor ik niet klagen.

's Ochtends tijdens de staf is Lagun wat onrustig. Ik denk dat hij mijn gemoedstoestand overneemt want ik erger me nogal aan bepaalde zaken die worden besproken. Kalm worden Veerle, de collega's zullen ook wel denken op den duur... ;)

's Middags mag Lagun nog eens mee naar Exki. Het wordt een waar huzarenstuk om zijn jasje aan te krijgen. Ik moet hem echt in de val lokken en dan nog ontsnapt hij uit angst voor het onding wanneer ik hem zijn gewone leiband aandoe en het tuigje met zijn jasje aan vast tevoorschijn haal. De arme stakker zou liever zijn nek breken dan dat tuig te moeten aantrekken. ☹ Ik moet van mijn hart een steen maken en hem in een houdgreep nemen om het ding aan te krijgen. Sorry lieverd.

Ik stel ook vast dat hij niet wil gaan liggen met dat harnasje aan. Ik controleer het ding nog eens maar het zit echt niet te strak. Het is niet de meest aangename stof maar toch zou hij er geen last van

mogen hebben. Nu ja, je weet het niet als je 't zelf ook niet hebt kunnen proberen hé. Een ding staat vast: zijn afkeer van het harnasje is oprecht.

's Avonds zal ik het ook geweten hebben: hij vertrouwt me natuurlijk niet meer wanneer ik de gewone leiband boven haal om naar huis te gaan. Eigen schuld dikke bult Veerle. Maak dit maar eens opnieuw goed... uiteindelijk komt hij me toch achterna gesneld wanneer ik met jas aan en tas de deur door stap en kan ik hem zijn gewone leiband zonder al te veel moeite om doen.

Dag 316 – vrijdag 8 november

Omdat we gisteren naar Brussel zijn getrokken, mogen we vandaag thuis werken. Heerlijk zo voor het lange weekend (maandag is 11/11).

Maar thuiswerk staat vandaag gelijk aan graafwerk voor Lagun de Bouwer. De drie vriendjes mogen allemaal buiten blijven nu. 't Is een beetje té.

En bovendien komen mijn ouders over de middag een half varken brengen voor in de diepvriezer. 45 kilo vlees in een mand op de grond terwijl we het vlees verdelen... geen goed plan met woefkes in huis. 't Zou niet eerlijk verdeeld geraken denk ik. 😊

's Avonds worden Darko en Yana opgepikt door Koen voor een weekendje logement en Lagun mag mee met mij naar een Chinees restaurant in het Sas van Gent voor de verjaardag van moeke.

Ik ken de regels in verband met hulphonden in Nederland niet maar ik waag het erop: ik trek zijn jasje aan en doe mijn pas van gastgezin zichtbaar om.

Het eerste wat ik zie bij het restaurant is natuurlijk een grote klever met een verbodsteken voor honden. Ik trek mijn stoute schoenen aan en stap meteen met Lagun op de balie af en presenteer hen mijn pas. De hele Chinese familie deinst achteruit. Oei, ze hebben oprecht schrik precies. Hm, dat was ook niet de bedoeling. De dochter van de zaak is blijkbaar ook de enige die goed Nederlands kan en komt tolken. Na veel vijven en zessen – en vooral omdat we met een tafel van 10 personen zijn en ze voor de rest niet veel volk hebben – mag ik toch binnen met Lagun. Op voorwaarde dat hij onder tafel blijft.

Voor Lagun wordt het geen al te fijne ervaring. Hij is niet in zijn nopjes omdat hij zijn harnas opnieuw moet aanhouden én hij moet op onze voeten zitten zien terwijl er een heel groot restaurant is met lekkere geurtjes!

Pa en ik slagen er samen echter wel in om hem op zijn plaats te houden en toch nog van ons maal te genieten. Moeke heeft ook bloemen gekregen en een van de dienststers komt een emmer met water brengen voor de bloemen. Mooi zo, daar kan Lagun af en toe uit slobberen want vrouweke is zijn drinkbakje vergeten en durft het niet te vragen aan de Chineesjes. 😊

Af en toe komt Lagun wel eens piepen tussen onze armen door maar hij blijft netjes voor de tafelgrens. Toch is dat voldoende om onze dienstster een halve hartaanval en bijna-brandwonden te bezorgen wanneer zij een hete thee komt brengen! Ze had niet verwacht van zijn snuit daar zo plots te zien en schrok zo hard dat ze het hete water over zich kreeg. Ai ai toch! En zij zich maar verontschuldigen omdat ze mijn thee had gemorst. Ik zat meer in met haar velleke! Lagun bekeek het gelukkig allemaal rustig en nietsvermoedend van op zijn plaats.

Het meisje blijft nog even bij ons staan en vertelt verhalen over hoe ze vroeger in China zelf wel een hond hadden gehad thuis. En hoe haar burens die hebben opgegeten toen zij naar Nederland zijn verhuisd... ja ja, ik houd Lagun wel onder de tafel!!

Wanneer we doorgaan, komt onze dienstster ons bedanken. We zijn zeker nog welkom in het restaurant en de viervoeter ook. Voor in de stoofpot?, denk ik nu onvrijwillig... Toch vind ik het een overwinning. En een echte aanrader dus: Peking City in het Sas van Gent mensen. Lekker eten (geen hond – hoop ik althans), goede bediening en vriendelijke mensen.

Thuis kruip ik nog wat in de zetel terwijl ik nog een paar wasmachines laat draaien. Wanneer ik de was uit de berging ga halen, leg ik even een stukje marsepein naast het aanrecht om dat op de terugweg op te peuzelen. Alleen... ligt het er niet meer wanneer ik twee minuten later terug keer. Huh? Had ik het toch al opgegeten? Ja zeker?...

En dan zie ik om de hoek een platjasje stokstijf stil staan met zijn poep naar mij. Ik nader hem, hij kijkt niet om. Hm, de pose van een schuldige! Ik hoef nog maar “awel” te zeggen of Lagun laat mijn stuk marsepein integraal uit zijn mond vallen en bolt het af. Haha, de dief betrapt in volle actie! Wonderbaarlijk toch dat hij het nooit meteen opeet. Eerder al met die chocolade, nu met de marsepein. Nu ja, des te beter!

Dag 317 – zaterdag 9 november

We worden wakker zonder Darko en Yana. Lagun snapt het niet. Hij gaat ze zoeken in elk hoekje maar vergeet al gauw zijn verdriet wanneer we de auto in stappen.

Wat hij nog niet weet, is dat we vandaag gaan wandelen met twintig van zijn familieleden van de kennel Of Perfect Promise! Het is een dik uur rijden maar het zal de moeite waard lonen. Het kleine grut weet niet wat hem overkomt wanneer we uitstappen op onze bestemming.

We moeten ter plaatse een half uurtje wachten tot iedereen er is en maken dankbaar gebruik van de tijd om Lagun te laten kennis maken met zijn broertjes, zus en andere familieleden. Maar liefst twee broers en één zus zijn er uit het Lovertjes-nest. En wat lijken ze toch allemaal op elkaar!

Er is geen houden aan in 't begin en ik troost mezelf dan ook de moeite om Lagun onder controle te proberen te houden. Het verloopt eigenlijk best wel ok. Eventjes besta ik niet maar ik heb dan ook een 'off you go' gegeven.

Allemaal hebben ze dezelfde streken die platjasjes. Dezelfde ogen, dezelfde doeningen, ... Zalig om te zien.

Het wordt een middagje volop genieten in een prachtig bos met prachtige mensen.

In het bos mogen ze los en bij de eerste de beste plas maken de platjasjes een buiklanding in de modder. Oh... hebben we wel aan een handdoek gedacht? Neen dus... dat wordt de auto schrobben morgen. ;-) Maar zie die overgelukkige snoeten!

De hele tocht door test ik af en toe of ik Lagun kan terug roepen. En jawel hoor. Dat gaat heel vlot! Zonder fout komt mijn kleine man telkens weer op mijn stem af. Zelfs wanneer hij aan het rolleballen is met broer of zus en zelfs wanneer hij wat verder op verkenning gaat in het bos. Super!

Dat het jachthonden zijn, wordt ook nogmaals gedemonstreerd. Een van de flatjes verschijnt plots met een kip in de snoet! Oh jeetje. Het ongelukkige dier bevond zich op het verkeerde moment op het pad van twintig loslopende flatcoats. Wel heeft ze geluk gehad dat deze jagers bekend staan om hun zachte beet. Net zoals Lagun enkele maanden geleden het sierkipje heelhuids terug loste in mijn handen, zo lost ook Badu de kip en kunnen we haar levend en wel terugbrengen naar haar nietsvermoedende eigenaar.

Na een kleine drie uur in het bos komen we terug aan het restaurantje waar we zijn vertrokken. Tijd voor een drankje maar enkel zij die niet uit de modderpoelen hebben geslobberd mogen binnen. O jeetje... moeten we Lagun echt helemaal onder het slijk alleen achterlaten in de mooie auto van Bart? Ik heb twee jassen bij en gebruik ze allebei om de zetels te beschermen want ik durf erom te wedden dat Lagun uit de koffer zal kruipen zodra hij daar de kans toe ziet. Enkel de bestuurderszit is niet bedekt - zo lang zijn mijn jassen ook weer niet.

Het wordt een gezellige boel binnen en voor we het weten zijn we een lekkere spaghetti en twee uur verder. Hoogtijd om eens te gaan zien wat dat flatje dacht van het interieur van de auto en hoe hij de nieuwe inrichting ziet. Maar Lagun was het duidelijk wel eens met de keuzes van de baas en heeft alles in zijn oorspronkelijke staat gelaten. Wauw. Bovendien heeft hij duidelijk enkel op mijn twee jassen gelegen. De rest van de auto is moddervrij. Zo zie je maar dat je een platjasje ook best moe kunt krijgen. 😊

Dag 318 – zondag 10 november

Er is wederom een spelklasje bij Christel deze voormiddag. En het zonnetje zit uit. Dat kunnen we dus niet missen. Zou Lagun al opnieuw in vorm zijn?

Het is bakje vol vandaag. En er is een nieuw speelkameraadje bij: een beer van een Golden Retriever. Lagun heeft er wel zin in maar de enige andere intacte reu van de bende ziet de concurrentie wat minder zitten. De baasjes van de Golden en van de Weimaraner worden gevraagd nog wat geduld te oefenen, hun beide lievelingen aan de lijn te houden en wat samen te wandelen op het weilandje. Lagun voelt zoals gewoonlijk de spanning tussen de twee heren goed aan. Hij bekijkt het wat van op veilige afstand maar slaat vervolgens zijn register kalmerende signalen open. Hij holt geregeld eens tussen de twee ruziemakers door om hen op te splitsen en gaat steevast bij de hevigste viervoeter de mondhoeken aflikken na een uitval. Wat een schatje toch. Zijn gewicht in goud waard.

Veel spelen komt er niet van vandaag. Zelfs niet wanneer de Golden naar huis is en de vertrouwde roedel opnieuw alle vrijheid heeft. Ik denk dat de wandeling van gisteren toch nog een beetje in Laguns poten zat.

's Namiddags moet hij even alleen thuis blijven in de bench. Hij jammert wanneer ik vertrek. Ik hoop maar dat het niet te lang heeft geduurd en hij wat troost vindt in de muziek die op de achtergrond speelt.

Na een kleine twee uur kom ik nog even over huis maar lang heb ik niet voor ik weer de deur uit moet. En deze keer zal het wel wat langer duren. Pas om tien uur 's avonds kom ik terug thuis. En nu krijg ik het echt niet over mijn hart om Lagun gewoon nog eens buiten te laten en dan onmiddellijk opnieuw in zijn bench te stoppen. Ik doe wat ik wellicht niet zou mogen doen: ik maak een

uitzondering op de regel uit schuldgevoel en laat Lagun vrij in de woonkamer slapen vannacht. Foei Veerle. Als dat zich maar niet wreekt.

Dag 319 – maandag 11 november

Lagun heeft zijn nachtje vrijheid goed verteerd. En mijn living ook. Ik zie natuurlijk wel een paar lange bruine haren in de zetel maar verder geen sporen te bespeuren.

Deze middag gaan we eten bij de mama van Bart die vlakbij woont. Ze houdt niet zo van honden maar Lagun wil ze wel eens ontmoeten. We zetten te voet aan. Lagun doet tot twee maal toe een hoopje onderweg en ik kan maar aan één ding meer denken: er staan te weinig vuilnisbakken in Landegem. Ik kan nu toch maar moeilijk met twee geurende zakjes aanbellen bij haar? Tegen mijn principes in, laat ik de zakjes aan de gevel op de stoep staan. Nood breekt wet.

Binnen in huis is het lekker warm. Misschien wel wat te warm voor Lagun want hij wil precies niet blijven liggen aan mijn voeten aan de stoof. Hij is wat onrustig. Er is een tuintje dat goed is afgemaakt en daar laat ik hem eventjes uit. Eventjes maar want het is ook een mooi aangelegd tuintje en het is allesbehalve nodig om de tuin om te spitten. Aan de ene kant is de omheining weliswaar nog geen meter hoog maar ik heb me ooit laten vertellen dat wanneer een hond niet heeft geleerd om ergens over te springen, hij dat ook niet zal doen, ongeacht de hoogte (of laagte) van de omheining. Dat laatste neem ik nu wel met een korreltje zout maar ik denk inderdaad dat Lagun niet over de draad zal wippen en ik krijg gelijk. Geen ene keer maakt hij daar aanstalten toe.

Ik heb een kalfshoefje mee voor de kleine man en nadat hij eens aan de leiband de hele woonkamer heeft mogen afsnuffelen, gaat onze vriend braaf liggen. Uren knabbelplezier beleeft hij. En de tweervoeters ook. Slechts enkele keren komt Lagun lucht happen van onder tafel en de enige pauze die het botje krijgt, is wanneer Lagun zijn tong uitslaat en de voeten en benen van Barts mama aflikt waarbij de 77-jarige giechelt als een jong tienermeisje.

Alweer een geslaagde ontmoeting.